

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE KNĚŽÍM U PŘÍLEŽITOSTI DNE MODLITEB ZA POSVĚCENÍ KNĚŽÍ (12. 6. 2026)

Drazí bratři kněží,

v den, kdy církev rozjímá o probodeném Srdci svého Pána, z něhož tryská nevyčerpatelný pramen pokoje a jednoty pro celé lidstvo, předkládám především sobě a vám všem slova, která Bůh adresoval izraelskému lidu: „Budte svatí, neboť já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý“ (Lv 19,2; srov. 1 Pt 1,16). Toto Boží povolání prostupuje staletími a i dnes silně rezonuje v srdci každého věřícího, a zejména v nás, kněžích. Svatost není jen jednou z mnoha možností ani abstraktním ideálem, představuje vlastní identitu každého člověka, který se chce podílet na životě Vzkříšeného.

Svatost je účastí na Kristově tajemství

Bůh nás zve k účasti na své vlastní svatosti. Když nás vyzývá, abychom byli svatí, protože On je svatý, ukazuje nám cestu, po níž máme kráčet – nechat se utvářet podle jeho Srdce. A pro nás, drazí bratři, je toto povolání obzvláště radikální. Pán slíbil: „Dám vám pastýře podle svého srdce a budou vás pást rozumně a moudře“ (Jr 3,15). Svatost, která se od nás žádá, je důvěryplné odevzdání se – nechat se přetvářet jeho svatým Duchem. A právě zde vyvstává velký paradox našeho kněžského života. Jsme povoláni k účasti na samotné Boží svatosti, ale tento poklad máme v nádobách hliněných (srov. 2 Kor 4,7), jsme omezení a nedokonalí, často poznamenáni slabostmi a únavou, někdy i zraněními. Jak může lidské srdce, tak zranitelné, odpovědět na tak vznešené povolání? Kněz žije toto napětí, ale ví, kde nalezne pokoj – v probodeném boku Pána Ježíše.

Cesta sjednocení

Sjednocení našeho srdce se srdcem Kristovým není zkušeností vyhrazenou jen pro pár vyvolených, ale svátostnou, eucharistickou cestou, která se uskutečňuje v každodenním životě. Drazí bratři, v kněžském svěcení jsme byli připodobněni Kristu, ale je třeba v sobě stále oživovat dar milosti skrze každodenní slavení eucharistie, modlitbu, rozjímání Božího slova a pokornou službu bratřím a sestrám. Zůstávejme spojeni s Kristem ve všem: v tom, co konáme, i v tom, co nás každý den potkává. Tehdy se svatost, o kterou bychom marně usilovali vlastní silou, ukáže taková, jaká skutečně je, jako odpověď na milost, která nás předchází, podporuje a proměňuje. V našem lidství totiž neexistují oddělené sféry. Modlitba, služba, vztahy, únava, radosti i neúspěchy, dokonce i zdánlivě ztracený čas nebo láska, která se zdá promarněná, to vše se stává jedinečným místem zjevení Boha a jeho nekonečné lásky.

Kněz s ryzím, prostým a čistým srdcem je kontemplativní uprostřed činnosti, milosrdný, věrný ve zkouškách a radostný v darování sebe sama. Svět velmi potřebuje pastýře, kteří nenabízejí jen slova nebo programy, ale živé svědectví smířeného srdce, šířící vůni Kristovy svatosti. Kněžský život, pevně zakotvený a utvářený podle Ježíšova Srdce, je věrohodným znamením jednoty, pokoje a milosrdenství. Tak můžeme v době poznamenané rozdělením a strachem být tvůrci pokoje, svědky něhy Dobrého pastýře, který umí shromáždit ty, kdo jsou rozptýleni, a ošetřit ty, kdo jsou zraněni, a naše horlivost není neklidem, ale přetékaním lásky, která „je extází, je vyjitím, je darem, je setkáním“ (František, *Dilexit nos*, 28).

Srdce Kristovo je srdcem svatých

Odpověď na povolání ke svatosti nespočívá tolik v úsilí o askezi a dokonalost, byť je potřebné, ale v důvěryplném přilnutí k lásce zjevené v probodeném Srdci Ježíšově. Apoštol Jan nás vede k rozjímání nad otevřeným bokem Ukřižovaného (srov. Jan 19,34), v němž nám Bůh zcela jasně ukazuje, v čem spočívá jeho svatost: ne v nedosažitelné vzdálenosti jeho dokonalosti, ale v lásce, která se daruje až do té míry, že se nechá zranit, a která se tak může stát pramenem milosrdenství a života. Svaté Srdce Ježíšovo je vrcholnou ikonou Boží lásky – lásky všemocné právě proto, že je schopná stát se zranitelnou, proměnit bolest v milost a utrpení v naději.

Toto požehnané Srdce je tedy „místem“, kde se svatost projevuje blízkostí a něhou. Svatost kněze se tak může projevovat v pokorné a odvážné blízkosti, v tom, že patří všem a je tu pro všechny, a udržuje bránu ovčince otevřenou, aby mnozí mohli vejít a najít pastvu a odpočinek (srov. Jan 10,9). Proto se po nás žádá vztah s Bohem, který nás nevzdaluje od lidí, ale přibližuje nás všem, který formuje trpělivá, něžná srdce, schopná blízkosti, soucitu a naslouchání. Tak se spojením našeho nedokonalého srdce s probodeným Srdcem Ježíšovým uskutečňuje naše cesta ke svatosti. Už nežijeme my, ale žije v nás Kristus (srov. Gal 2,20). Takovou svatost nelze žít o samotě. Pečujte o kněžské společenství, vyhledávejte se navzájem, naslouchejte si, podporujte se. Kněz, který se izoluje, pomalu vyhasíná; kněz, který kráčí s bratry, roste. Připomíná nám to také svatý Augustin: „Jak se neocitnout ve tmě? Láskou k bratřím. Co je důkazem, že milujeme bratry? Toto: že nerozbjíme jednotu a zachováváme bratrskou lásku“ (*In Epist. Io. ad Parthos* II, 3).

Draží kněží, každý den obnovujte své „zde jsem“ před probodeným Srdcem Kristovým. Zcela se Mu odevzdejte, abyste mohli milovat jeho lid stejnou láskou, jakou jej miluje On. A s radostí si připomínejte, co rád opakoval svatý farář arský, že „kněžství je láska Ježíšova Srdce“ (srov. Benedikt XVI., *List k vyhlášení Roku kněží* [16. června 2009]: AAS 101 [2009], 569). Tato láska je zárukou a jistotou, že nic našeho nebude ztraceno, pokud vše odevzdáme a obětujeme. Svěřuji všechny a každého z vás Panně Marii, Matce kněží. Kéž nás ta, která uchovávala ve svém srdci tajemství svého Syna, naučí uchovávat a nechat v sobě bít Srdce Krista, Spasitele světa.

12. června 2026, na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Lev XIV., papež